

URUNK SZÜLETÉSE: KARÁCSONY

1-4 oldal

Olv.: Iz 52,7-10 – Zsid 1,1-6 – Lk 2,15-20

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm a testvéreket Karácsony ünnepének reggelén. Egy kicsit belefáradtak a testvérek az ünneplésekbe. Vigasztalásnak nem mondom, de nyitogatta a szememet este, illetve hajnalban fél 2 tájban, amikor a veszprémi székesegyházban éppen befejeződött a szentmise, hát alig voltak többen, mint amennyien mi tegnap éjszaka itt a szentmisén. Ezen a reggelen a világért meg az emberiségért felelősek a figyelmüket a betlehemi barlangistálló felé fordítják, meg akár azt is mondhatom, azok felé a templomokban elkészített betlehemi jelenetek felé, amelyeknek a középpontjában a gyermek van természetszerűen, az emberré lett Isten Fia.

És azért is kell nekünk is e felé a jelenség felé fordulni, mert ez a reggel azt üzeni nekünk, hogy kívülről jön a segítség. Hiszen ha az ember meg tudná a maga a világát reformálni külső segítség nélkül, akkor nem is lett volna a szükség a megváltásra. És ez a gyermek, aki értünk emberré lett, az Isten Fia, kívülről jön a mi világunkba, hogy bemutassa nekünk, embereknek az Isten legyőzhetetlen, kikezdhethetlen szeretetét, amely szeretettel szereti az Isten a világot és szereti az embert. És ugyanakkor ez a gyermek a bűnnek a titkát is kinyilatkoztatja, hiszen az ember a bűnével elfordult az Istentől, és úgy tűnik, bármennyire is a mai ember úgy gondolja, hogy élete kérdéseit és problémáit meg tudja oldani, a bűn helyzetével nem tud mit kezdeni. Vissza az Istenhez csak a megváltó Jézus Krisztusnak a segítségével juthat el az ember.

Ma amikor ezen a reggelen itt találkozunk, a pásztorok miséjét mutatjuk be. Azért szeretem ennek a szentmisének az üzenetét, mert ezek a legegyszerűbb emberek példát adnak nekünk abban, hogy merre kell fordulnunk és mely úton kell elindulnunk ahhoz, hogy találkozzunk az értünk emberré lett Isten Fiával, a Megváltóval, és megújíthassuk egyéni életünket és az egész emberi közösségnek az életét. Kérjük a Jóisten segítségét, hogy az új lehetőségekkel Isten segítségével élni tudjunk.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! A pásztorok kinyilatkoztatást kaptak, ahogy az éjszakai szentmisén hallottuk. A nyájukra vigyáztak éjnek idején, hogy a nyáj biztonságban lehessen, és nagy fényesség támadt a pásztoroknak, és angyali éneket hallottak, dicsőítették az Istent és áldották a békességre törekvő emberek szándékát. A pásztoroknak a példája azért olyan fontos nekünk, mert akkor, amikor ezzel a kinyilatkoztatással találkoztak, nyomban megszületett bennük a döntés is. Hányszor szembesülünk igazságokkal, hányszor sejtünk isteni sugallatokat, figyelmeztetéseket, és nem történik semmi. Itt pedig azt hallottuk, hogy sietve elindultak és megtalálták Betlehemben a családot és a Gyermekeket, mégpedig az angyali üzenetnek mintegy igazolásaképpen, a Gyermekeket, akit pólyába takarva jászolban ismertek föl.

Elgondolkodhatunk egyébként azon, hogy amikor Betlehembe értek, akkor szó sem volt arról a jelenségről, amit éjnek idején kint a legelőn a nyáj mellett tapasztaltak, nem volt fényesség, egy sötét istállóra találtak, nem volt angyali ének. A család Isten ölében pihent. És a pásztorok

annak ellenére, hogy szó sem volt arról a jelenségről itt, Betlehemben, aminek a részesei lehettek, de ahogy hallottuk az üzenetben, megtalálták a Gyermecket pólóba takarva és jászolba fektetve.

Elgondolkodtató az, hogy az Isten ilyen csekélyke emberi biztosítékot jelenít meg az Ő üzenetének a megerősítéseképpen, az Ő kinyilatkoztatásának az igazolásaképpen. És a pásztorok nagysága éppen ebben van, hogy a jelenség, ami ajándékképpen adatot nekik, serkentette őket, és jutalomképpen, talán mondhatom így is, hogy az emberi életnek ezen a mélypontján, egy csecsemőt egy etető jászolban megtalálnak. De az igazi üzenet az, hogy felismerték benne az Isten Fiát.

Testvérek! Pontosan ez a fölismerés az és ez a találkozás az, ami az én szívemet ezen a reggelen minden évben megszólítja. Mert jelek kísérik az életünket, Isten újra meg újra beleszól az életünkbe, jelez, figyelmeztet, és mi mintha az esetek többségében semmibe vennénk ezeket a jelzéseket. És hogy mennyire nagy ezeknek az egyszerű embereknek a magatartása, abból is kiderül, hogy akik ott összegyűltek, azok meghallhatták az élményét ezeknek az embereknek, a találkozásnak az élményét, és ez olyan erővel formálta és alakította a gondolataikat és a magatartásukat és serkentette őket tettekre, hogy ajándékképpen abban a jutalomban volt részük, hogy fölismerték Istennek a nagy ajándékát, fölismerték ebben a ártatlan, az ember gondoskodására szoruló csecsemőben az Isten Fiát.

Egyébként elgondolkodtató lehet a számunkra az is, hogy Isten ezt a világot ezzel a két eszközzel hódította meg: az egyik a jászol, a másik pedig a keresztt. A jászol, amely a barmok etetésére szolgál, ebben a jászolban ismerik meg az emberi élet gondozóját, az emberi élet megváltoztatóját, az emberi élet táplálóját. Hiszen aki ebben a jászolban most megjelenik a számunkra, Ő az, aki életét adja oda eledelül a mi életünk megmentése érdekében.

Gondolhatunk akár a tékozló fiúnak az esetére is, aki amikor hátat fordított az atyjának, példát ad minden embernek, aki hátat fordít az Istennek, és az ember eljuthat odáig, mint ahová a tékozló fiú jutott, hogy a rossz helyzetében az állatok vályújában található eledelt is magához vette volna szívesen, ha módja meg lehetősége lett volna arra. Ezt az embert, aki a bűnében ilyen mélyre süllyedt, karolja föl az Isten, táplálja a szeretetével, embermentő szeretetével.

Egyébként nem véletlen, hogy Pál apostol akkor, amikor mi szembesülünk az emberi életünknek ezzel a mélypontjával, a jászollal, ami egy csecsemőnek a bölcsője, amikor szembesülünk Krisztusnak a kiszolgáltatottságával, aki a kereszten haldoklik és az életét adja oda értünk, akkor vigasztalásunkra halljuk meg Pál apostolnak a szavait: Isten gyöngesége erősebb az embereknél.

És jó lenne ha ezt a Pál apostoli figyelmeztetést többen meghallanák ebben a mi világunkban, különösen azok, akik úgy gondolják, hogy az isteni gyöngeségnél az emberi erő sokkal többre jut, az ember fizikai ereje. Hát nézzünk csak körül, mire jut az ember akkor, amikor a fizikai erejével nekiesik a másik embernek és öli és gyilkolja, amikor ez az ember, aki a emberi erejére hivatkozik és eljut odáig, hogy ezen túl, hogy a másikat öli és gyilkolja, még az emlékeztető betlehemnek a figuráit is összetöri, és gyűlöletében a tehetetlensége fejeződik ki.

Bizony elgondolkodtató a számunkra, hogy a kiszolgáltatott csecsemő nagyobb hatalom minden emberi hatalomnál, mert egyedül a megszületett csecsemő a jövőhordozó, az életnek a megmentője. Elpusztul az a világ, amelyben nem születnek meg annak a hatalomnak a képviselői, amely valamiképpen Isten segítségével maga fölé emeli az embert, a világot. Csak a világra született képes erre, de csak Isten segítségével.

És ha Krisztusnak a kiszolgáltatottságára, az erejét vesztett Krisztusnak a tragédiájára gondolunk, aki a kereszten szenvedett és halt meg értünk, vajon gondolnak-e erre azok, akik halált osztogatnak ahelyett, hogy áldozatkészséggel, nagylelkűséggel az életüket is kockáztatnák a másik emberért és ezáltal életet mentenének.

Ezen a mai reggelen, kedves jó testvérek, gondoljunk arra, hogy ezeknek a szegény egyszerű embereknek, akik abban az időben, abban a társadalomban a legmélyebbre süllyedt emberi életet éltek, ennyi adatott nekik. Ezek az emberek fogékonyak voltak a kinyilatkoztatásra, az Isten titkának a meghallásra, Isten titkával való foglalkozás ezek az embereket indította. És azt hiszem, hogy amit Szent János azzal a csodálatos gondolattal fejez ki, hogy ami az emberi szem számára láthatatlan, azt csak a hit szeme pótolhatja, ha valamit kellene kérnünk ezen a reggelen, akkor az a pásztorok szeme kellene, hogy legyen, akik a hitük látásával ebben a kicsi gyerekben fölismerték az emberiség megmentőjét.

Ebben a szellemiségben álljunk az Isten elé kinyújtott kezünkkel, üres kezünkkel, és kérjük a hitnek a látását, annak a hitnek a látását, amit úgy gondolunk, hogy emberi szemünk látásával pótolhatunk. Hitefogyott, hitevesztett világunkban az angyalok látása, a pásztorok látása kapaszkodó lehet a számunkra. Ezen a reggelen azt kívánom a kedves testvéreknek, hogy ez az ajándék, a hitnek a látása, segítsen bennünket annak a misztériumnak egy megfejtésében, amit mi a megváltás misztériumának mondunk, amit mi az üdvösség titkaként értékelünk. Mert ahogy erről – már nem is tudom vasárnap vagy éjszaka – szoltam, az önmegváltást kilátásba helyező világ embere rádöbbenne arra, hogy egyedül a hitünk lát messzebbre, egyedül a hitünk látása teremthet egy olyan perspektívát, hogy az ember önmaga fölé emelkedik, Isten gyermekeként éli a mindennapjait és a másik ember testvéreként érte felelős.

Kívánok mindenkinek egy szent elhatározást a pásztorok példájára, az angyali üzenet megsejtésében, az új élet dimenziójában.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Miatyánkhoz

Kedves testvérek, most amikor az Úr imádságát imádkozzuk, akár ezt így is mondhatnám, a hívők családi imáját, akkor gondoljunk arra, hogy a kisded Jézusban megjelenő isteni erő és a keresztfán értünk halált szenvedő Krisztusnak az ereje azért világot átalakító, mert ebben a világban a fizikai erővel szemben ez az erő, amely mindenek fölé emel bennünket. De jó lenne, ha mi az Egyházunk, a keresztény közösségeink gyöngeségében az isteni erőre tudnánk hivatkozni! Akkor az Egyház istent hordozó ereje megváltoztatni a világot. Kérjük ehhez ebben az imában az Isten segítségét.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Mindenkinek áldott együttléteket kívánok, családoknak, barátoknak, egyáltalán igazi találkozásokat nekünk, embereknek!

Akartam a szentbeszédben ennek a betlehemi üzenetnek az állatokra hivatkozva tolmácsolni az üzenetét. Úgy gondoltam, most a végén, amikor már az elköszönésnél tartunk, akkor azért Izajás prófétának a gondolatát szeretném a testvérekkel megosztani, hogy miért került a barom meg a számár a betlehemi barlangba, meg miért kerültek oda a birkák. Azt mondja Izajás próféta, azért, mert az ökör megismeri a gazdáját, a számár megismeri a gazdája jászlát.

És ti mikor ismeritek meg életetek gazdáját, életetek Urát és az új életét szerzőjét? És a birkák olyan lények, amik a pásztornak az egybeölelő szeretetét várják, mert a nyáj csak akkor létezhet, ha a pásztor szerető karja egyesíti és hordozza. Mikor fogadjuk el ebben az értelemben a pásztornak, a jó pásztornak a küldetését?

Kívánok mindenkinek igazi együtt töltött perceket, órákat – és jó terveket, jó célokat a jövő érdekében. Holnap reggel ugyancsak ebben az időben, fél 9 órakor István vértanú diákonus emlékét idézzük. Nem véletlen kerül Karácsony ünnepe mellé ez a megemlékező esemény, egyszerűen azért, mert aki az emberi élet titkát Jézus Krisztus küldetésében fölismeri, annak önfeláldozó szeretettel lehet csak igazi emberi kapcsolata.

Kívánok mindenkinek igazi szeretetben elmélyült emberi kapcsolatokat!

+ *Á L D Á S* +